

Arrest

nr. 349 248 van 26 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 april 2026 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor feiten van slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en belaging.

1.2. Op 3 juni 2026 wordt de verzoekende partij gehoord door een terugkeerbegeleider.

1.3. Op 9 juni 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

(…)

Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verondingen, opzettelijke slagen, belaging, feiten waarvoor hij op 01.04.2026 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 6 maanden met uitstel voor 3 jaar. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat hij te Antwerpen tussen 1 juni 2025 en 24 juli 2025, meermaals op niet nader bepaalde data, onder meer op 22.07.2025 de genaamde P.H te hebben belaagd alsook opzettelijke slagen en verwondingen te hebben toegebracht. Omtrent de opzettelijke slagen en verwondingen erkent betrokkene zijn toenmalige partner stevig te hebben vastgegrepen. Hij ontkent evenwel haar met 2 handen bij de keel te hebben gegrepen. Wat de feiten van belaging betreft erkent hij de sms-berichten tussen slachtoffer en een vriend E. (...) te hebben opnebaar gemaakt via telegram in een groep van Oekraïners in België. Hij erkent bovendien op 22 juli 2025 door haar straat te zijn gereden, haar een aantal berichten te hebben gestuurd en haar meermaals te hebben opgebeld. De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingesteldheid en een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn toenmalige partner. Uit jaloezie ging hij over tot het op ernstige wijze verstoren van de rust van zijn toenmalige partner. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 03.06.2026 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve toestand werd hem toegelicht. Hij verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en reisde via Polen naar Duitsland, Nederland en België om te werken als lasser. Voorts geeft hij aan een duurzame relatie te hebben met P. H., verblijvende te Antwerpen en houder van een A kaart (tijdelijke bescherming – (...)). Zij verblijft er samen met haar twee minderjarige kinderen. Betrokkene geeft aan medische redenen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zo geeft hij aan dat zijn vriendine een handicap heeft en hij haar niet wil achterlaten in België met haar twee kinderen. Hij wenst niet terug te keren naar Oekraïne of naar Polen omdat hij vreest dat Polen hem terug zal sturen naar Oekraïne waar er oorlog is. Recentelijk mochten wij een schrijven ontvangen van de raadsman van betrokkene met verklaring van P. H., dat zij haar partner in België nodig gezien de medische vaststellingen die bij haar werden gedaan (MS). Gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht beschikt en zijn partner wel heeft zij de mogelijkheid om terug te vallen op mogelijke steun in België. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het staat betrokkene namelijk vrij om zich na zijn terugkeer naar Polen in regel te stellen om zijn partner in België te vervoegen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Polen een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene

verblijft minstens sinds 22.05.2026 in België (zie opsluitingfiche). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verondingen, opzettelijke slagen, belaging, feiten waarvoor hij op 01.04.2026 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 6 maanden met uitstel voor 3 jaar. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat hij te Antwerpen tussen 1 juni 2025 en 24 juli 2025, meermaals op niet nader bepaalde data, onder meer op 22.07.2025 de genaamde P.H te hebben belaagd alsook opzettelijke slagen en verwondingen te hebben toegebracht. Omtrent de opzettelijke slagen en verwondingen erkent betrokkene zijn toenmalige partner stevig te hebben vastgegrepen. Hij ontkent evenwel haar met 2 handen bij de keel te hebben gegrepen. Wat de feiten van belaging betreft erkent hij de sms-berichten tussen slachtoffer en een vriend E. (...) te hebben opnebaar gemaakt via telegram in een groep van Oekraïners in België. Hij erkent bovendien op 22 juli 2025 door haar straat te zijn gereden, haar een aantal berichten te hebben gestuurd en haar meermaals te hebben opgebeld. De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingesteldheid en een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn toenmalige partner. Uit jaloezie ging hij over tot het op ernstige wijze verstoren van de rust van zijn toenmalige partner. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM Betrokkene geeft aan medische redenen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze redenen geen betrekking hebben op hemzelf. Zo geeft hij aan dat zijn vriendin een handicap heeft en hij haar niet wil achterlaten in België met haar twee kinderen. Hij wenst niet terug te keren naar Oekraïne of naar Polen omdat hij vreest dat Polen hem terug zal sturen naar Oekraïne waar er oorlog is. Recentelijk mochten wij een schrijven ontvangen van de raadsman van betrokkene met verklaring van P. H., dat zij haar partner in België nodig heeft gezien de medische vaststellingen die bij haar werden gedaan (MS). Gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht beschikt en zijn partner wel heeft zij de mogelijkheid om terug te vallen op mogelijke steun in België. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Polen een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

(...)"

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Artikel 5.11 van de RvV-wet bepaalt dat de bepalingen van deze wet van toepassing zijn op alle beroepen die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet, behoudens afwijkende regelingen zoals voorzien in Titel 2 "Toepassingsgebied, overgangsbepalingen en inwerkingtreding". Behoudens artikel 5.12, §1 van de RvV-wet, dat betrekking heeft op de toepasselijke beroepstermijn, is *in casu* geen afwijkende regeling voorzien in Titel 2.

2.2. Op grond van artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet wordt het beroep van de verzoekende partij behandeld in de urgente procedure.

3. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de door de verwerende partij opgeworpen onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat in zoverre het beroep gericht werd tegen de beslissing tot vasthouding, zij zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Over de vordering tot schorsing

Artikel 2.31, §5 van de RvV-wet bepaalt:

“Indien het beroep een beslissing tot terugnrijving of een verwijderingsbesluit betreft, wordt de uitvoering van deze beslissing automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan.”

Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/13 en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), *“minstens van de verplichting tot een individueel en evenredig onderzoek van het gezinsleven”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 6, §2 van het EVRM (*“vermoeden van onschuld”*).

Na een theoretisch betoog licht de verzoekende partij haar middelen toe als volgt:

“1. EERSTE MIDDEL

- Schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven in België zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Zij motiveert dit door te verwijzen naar het feit dat verzoeker niet officieel samenwoont met mevrouw P.H. (...) en dat geen sprake zou zijn van een duurzame gezinscel.

Deze motivering miskent evenwel de concrete elementen van het administratief dossier.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaard een duurzame affectieve relatie te onderhouden met mevrouw P.H. (...) , houdster van een verblijfsrecht in België. Bovendien werd door de raadsman van verzoeker reeds vóór het nemen van de bestreden beslissing bijkomende documentatie overgemaakt waaruit blijkt dat de relatie tussen verzoeker en mevrouw P.H.(...) nog steeds voortduurt.

Verzoeker brengt bovendien recent beeldmateriaal, correspondentie en andere objectieve stukken bij waaruit blijkt dat de relatie niet werd beëindigd, doch integendeel werd verdergezet, zelfs na de correctionele procedure waarop de bestreden beslissing zich baseert.

Verder blijkt uit de recentste stukken dat partijen zich hebben verzoend en hun relatie hebben hervat. Deze elementen werden niet, minstens niet afdoende, onderzocht door verwerende partij.

Uit de verklaring van mevrouw H.P. (...) van 21 mei 2026 blijkt onmiskenbaar dat partijen hun relatie hebben verdergezet na de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafprocedure, dat zij zich hebben verzoend, dat verzoeker door zijn partner werd vergeven en dat zij op heden nog steeds een affectieve relatie onderhouden met concrete toekomstperspectieven. Bovendien blijkt dat mevrouw P. (...) lijdt aan multiple sclerose en in toenemende mate afhankelijk is van de dagelijkse steun van verzoeker. Deze elementen werden door verwerende partij niet onderzocht, minstens niet op afdoende wijze betrokken bij de beoordeling van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij beperkt zich tot algemene beschouwingen zonder een daadwerkelijke proportionaliteitstoets door te voeren zoals vereist door artikel 8 EVRM.

Er werd niet onderzocht welke concrete gevolgen de verwijdering van verzoeker heeft voor zijn partner, noch werd onderzocht of het gezinsleven daadwerkelijk elders kan worden uitgeoefend.

De bestreden beslissing is derhalve aangetast door een schending van artikel 8 EVRM, gelezen in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. TWEEDE MIDDEL

- Schending van artikel 6, § 2 EVRM (vermoeden van onschuld), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing steunt in overwegende mate op een correctionele veroordeling uitgesproken op 1 april 2026.

Uit de gegevens waarover verzoeker beschikt blijkt evenwel dat tegen het oorspronkelijke verstekvonnis hoger beroep werd ingesteld en dat de strafzaak nog verder behandeld dient te worden in graad van beroep op 17/09/2026.

Voor zover de strafprocedure nog niet definitief werd afgesloten, diende verwerende partij hiermee rekening te houden.

Het vermoeden van onschuld, gewaarborgd door artikel 6, § 2 EVRM, verzet zich ertegen dat een overheid een betrokkene behandelt alsof zijn schuld definitief vaststaat terwijl de strafprocedure nog niet definitief werd beslecht.

Minstens had verwerende partij dienen na te gaan welke procedurele stand van zaken de strafprocedure kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat enig onderzoek werd verricht naar de eventuele schorsende of devolutieve werking van de nog hangende rechtsmiddelen, noch naar de vraag of de strafrechtelijke beoordeling reeds definitief was geworden.

Door zonder verder onderzoek uit te gaan van een definitief vaststaande schuld, schendt verwerende partij artikel 6, § 2 EVRM, minstens de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. DERDE MIDDEL

- Schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM

Verzoeker is Oekraïens onderdaan en beschikt over een geldige Poolse verblijfstitel in het kader van de tijdelijke bescherming die aan Oekraïense onderdanen werd verleend naar aanleiding van de oorlog in Oekraïne.

Verzoeker is ook een Oekraïens onderdaan van militaire leeftijd. Hoewel hij momenteel beschikt over een Poolse verblijfstitel in het kader van de tijdelijke bescherming, dient te worden vastgesteld dat binnen de Europese Unie, en meer bepaald ook binnen Polen, steeds vaker wordt gedebatteerd over een beperking van deze beschermingsregeling voor Oekraïense mannen van militaire leeftijd. Hierdoor bevindt verzoeker zich in een bijzonder precaire en onzekere rechtspositie.

Bovendien duurt het gewapend conflict in Oekraïne onverminderd voort en kan niet worden uitgesloten dat verzoeker, indien hij uiteindelijk opnieuw onder de bevoegdheid van de Oekraïense autoriteiten zou vallen, geconfronteerd wordt met mobilisatieverplichtingen en de risico's die daarmee gepaard gaan.

Verwerende partij heeft deze elementen op geen enkele wijze onderzocht noch in haar besluitvorming betrokken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gerechtigd was om op basis van deze verblijfstitel legaal in Polen te verblijven en zich overeenkomstig de toepasselijke Schengenregels binnen de Schengenzone te verplaatsen.

Verwerende partij verwijst zelf naar Polen als bestemming van verwijdering.

Nochtans blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat daadwerkelijk werd onderzocht welke verblijfsrechten verzoeker in Polen geniet, welke rechtspositie hij aldaar bezit en welke gevolgen deze status heeft voor de beoordeling van zijn situatie.

Evenmin wordt onderzocht in welke mate verzoeker, als begunstigde van tijdelijke bescherming wegens de oorlog in Oekraïne, een specifieke beschermingsstatus geniet binnen de Europese Unie.

Door deze essentiële elementen volledig buiten beschouwing te laten, heeft verwerende partij haar beslissing onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verwerende partij evenmin enig onderzoek heeft verricht in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker is een Oekraïens onderdaan die een verblijfstitel geniet in Polen in het kader van de tijdelijke bescherming die aan Oekraïense vluchtelingen werd toegekend naar aanleiding van het aanhoudende gewapende conflict in Oekraïne.

Hoewel verwerende partij kennis had van deze specifieke situatie, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat werd onderzocht welke concrete gevolgen een verwijdering voor verzoeker kan hebben, noch welke risico's verbonden zijn aan zijn statuut als Oekraïens man van militaire leeftijd.

Verwerende partij heeft evenmin onderzocht of verzoeker, rechtstreeks dan wel onrechtstreeks, het risico loopt om uiteindelijk terecht te komen in een situatie die onverenigbaar is met artikel 3 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de nationale autoriteiten gehouden zijn een nauwgezet en individueel onderzoek te voeren wanneer elementen worden aangebracht die wijzen op een mogelijk risico op behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat enig concreet onderzoek werd verricht naar de individuele situatie van verzoeker, zijn beschermingsstatus binnen de Europese Unie, de gevolgen van een verwijdering naar Polen en de eventuele impact van het aanhoudende gewapende conflict in Oekraïne op zijn persoonlijke situatie.

De bestreden beslissing is derhalve eveneens aangetast door een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd wegens schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie edm...

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijdering maatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen en voordien in het Rijk geen enkel bevel heeft gehad om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt evenwel dat DVZ deze elementen niet of onvoldoende heeft onderzocht, noch heeft betrokken in haar beoordeling. De beslissing vertrekt quasi uitsluitend vanuit een benadering in termen van openbare orde en vermeend onttrekkingsgevaar, zonder rekening te houden met de concrete persoonlijke situatie van verzoeker.

Een maatregel van vrijheidsberoving en verwijdering heeft in die omstandigheden een rechtstreeks en ernstig impact op dit beschermde gezinsleven en vereist een concrete en individuele evenredigheidstoets.

- Conclusie:

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 6, § 2 EVRM, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Meer bepaald is de beslissing onwettig omdat:

1. Het vermoeden van onschuld, gewaarborgd door artikel 6, § 2 EVRM, wordt miskend, nu verwerende partij zich baseert op strafrechtelijke feiten waarvan de strafrechtelijke beoordeling niet noodzakelijk definitief vaststaat en zonder na te gaan welke rechtsmiddelen nog hangende zijn. Verwerende partij behandelt verzoeker als een definitief veroordeelde persoon zonder rekening te houden met de procedurele stand van zaken van het strafdossier.

2. De beslissing onvoldoende motiveert waarom verzoeker actueel een werkelijk, voldoende ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Verwerende partij beperkt zich tot een verwijzing naar de correctionele veroordeling zonder concreet aan te tonen waarom verzoeker op heden nog een actuele bedreiging voor de openbare orde zou uitmaken. De vereiste individuele beoordeling ontbreekt.

3. Artikel 8 EVRM wordt geschonden, nu verwerende partij geen afdoende rekening heeft gehouden met het daadwerkelijke gezins- en privéleven van verzoeker. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat hij nog steeds een duurzame affectieve relatie onderhoudt met mevrouw H.P. (...), houdster van een verblijfsrecht in België. Bovendien blijkt uit recente stukken dat partijen hun relatie hebben verdergezet en zich hebben verzoend.

Verwerende partij heeft nagelaten een concrete en evenwichtige proportionaliteitstoets uit te voeren.

4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden, nu geen afdoende rekening werd gehouden met alle relevante persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waaronder zijn duurzame relatie in België, zijn sociale integratie en zijn feitelijke familiale situatie.

5. De beslissing miskent verzoekers verblijfsrechtelijke situatie binnen de Europese Unie. Verzoeker beschikt immers over een geldige Poolse verblijfstitel in het kader van de tijdelijke bescherming die aan Oekraïense onderdanen werd verleend ingevolge de oorlog in Oekraïne. Verwerende partij heeft niet onderzocht welke concrete gevolgen deze beschermingsstatus heeft voor de beoordeling van verzoekers situatie, noch waarom een vrijheidsberovende maatregel noodzakelijk zou zijn ten aanzien van een persoon die beschikt over een geldig verblijfsrecht in een andere lidstaat van de Europese Unie.

6. De beslissing is disproportioneel. Verwerende partij toont niet aan waarom minder ingrijpende maatregelen onvoldoende zouden zijn geweest en motiveert niet op afdoende wijze waarom een vasthoudingsmaatregel noodzakelijk was in het licht van alle concrete omstandigheden van de zaak.

7. Artikel 3 EVRM wordt geschonden, nu verwerende partij op geen enkele wijze heeft onderzocht welke gevolgen de verwijdering van verzoeker kan hebben gelet op zijn specifieke situatie als Oekraïens onderdaan van militaire leeftijd.

Verzoeker beschikt over een Poolse verblijfstitel in het kader van de tijdelijke bescherming die aan Oekraïense onderdanen werd toegekend naar aanleiding van het gewapende conflict in Oekraïne. Verwerende partij heeft evenwel nagelaten te onderzoeken welke concrete waarborgen verzoeker nog geniet in Polen, of deze bescherming in de toekomst behouden blijft en welke gevolgen een eventuele beëindiging van deze bescherming voor verzoeker zou hebben.

Evenmin werd onderzocht of verzoeker, rechtstreeks dan wel onrechtstreeks, het risico loopt om uiteindelijk opnieuw onder de bevoegdheid van de Oekraïense autoriteiten te vallen en aldus te worden blootgesteld aan mobilisatieverplichtingen en de gevaren die inherent zijn aan het aanhoudende gewapende conflict. In het licht van artikel 3 EVRM rustte op verwerende partij een bijzondere onderzoeksplicht om deze elementen zorgvuldig en individueel te beoordelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing aangetast door meerdere substantiële wettigheidsgebreken en dient zij te worden vernietigd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig is en de beslissingen dienen te worden geschorst en vernietigd.”

5.2. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

5.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt vooreerst onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

5.6. Hoewel de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij niet officieel samenwoont met haar partner en geen gemeenschappelijke huishouding voert en dat “*dergelijke partnerrelatie niet gelijk*” kan gesteld worden “*aan een huwelijk en dus geen sprake (is) van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM*”, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat ook blijkt dat de verwerende partij alsnog de hypothese heeft onderzocht dat de verzoekende partij effectief een gezinsleven met haar partner H.P. onderhoudt en dat zij is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, en dit als volgt:

“Voorts geeft hij aan een duurzame relatie te hebben met P. H. , verblijvende te Antwerpen en houder van een A kaart (tijdelijke bescherming – (...)). Zij verblijft er samen met haar twee minderjarige kinderen. Betrokkene geeft aan medische redenen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zo geeft hij aan dat zijn vriendin een handicap heeft en hij haar niet wil achterlaten in België met haar twee kinderen. (...) Recentelijk mochten wij een schrijven ontvangen van de raadsman van betrokkene met verklaring van P. H., dat zij haar partner in België nodig gezien de medische vaststellingen die bij haar werden gedaan (MS). Gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht beschikt en zijn partner wel heeft zij de mogelijkheid om terug te vallen op mogelijke steun in België. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het staat betrokkene namelijk vrij om zich na zijn terugkeer naar Polen in regel te stellen om zijn partner in België te vervoegen.”

Het betoog van de verzoekende partij in zoverre het gericht is op het aannemelijk maken van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dan ook niet dienstig, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de hypothese heeft onderzocht dat de verzoekende partij effectief een gezinsleven met haar partner in België onderhoudt en is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. In dezelfde zin vermogen ook de stukken die de verzoekende partij neerlegt in onderhavige procedure ter staving van haar partnerrelatie – met name foto's van het koppel, *screenshots* van gesprekken tussen de partners, bewijzen van geldstortingen van de verzoekende partij naar mevrouw H.P. en een verklaring van mevrouw H.P. – geen afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

5.7. Voorts wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Niettemin kan in bepaalde gevallen een verwijderingsmaatregel aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In dit licht moet worden overgegaan tot een ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

De verwerende partij gaat in de bestreden beslissing over tot een belangenafweging waarbij zij erop wijst dat de verzoekende partij en haar partner geen gemeenschappelijke huishouding voeren, dat de verzoekende partij niet over een verblijfsrecht beschikt en de partner wel zodat de partner de mogelijkheid heeft om terug te vallen op mogelijke steun in België, dat het koppel wist dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was gelet op de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden vooraleer het recht op gezinsleven kan gehandhaafd worden, dat het de verzoekende partij vrijstaat om zich na terugkeer naar Polen in regel te stellen om haar partner in België te vervoegen en dat het koppel ook altijd de relatie kan verderzetten in het herkomstland van de verzoekende partij. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden.

Uit voormelde motieven blijkt waarom de verwerende partij meent dat *in casu* het gezinsleven van de verzoekende partij niet zwaarder doorweegt dan het belang van de migratiecontrole en de openbare orde. De motieven zijn conform artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

De Raad benadrukt nog eens dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar in regel te stellen met de in België geldende migratieregelgeving. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, reeds heeft gedaan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij is overgegaan tot een individuele en evenwichtige belangenafweging. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft waardoor het aldus slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat.

5.8. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich beperkt tot algemene beschouwingen zonder een daadwerkelijke proportionaliteitstoets zoals vereist in artikel 8 van het EVRM, dat niet onderzocht werd welke concrete gevolgen de verwijdering heeft voor haar partner, noch werd onderzocht of het gezinsleven daadwerkelijk elders kan worden uitgeoefend. Zij wijst er ook op dat mevrouw H.P. lijdt aan multiple sclerose (MS) en in toenemende mate afhankelijk is van haar dagelijkse steun, dat deze elementen niet werden onderzocht door de verwerende partij minstens niet op afdoende wijze.

Gelet op de motieven weergegeven in punt 5.6. en de uiteenzetting in punt 5.7. kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij zich beperkt tot algemene beschouwingen zonder een daadwerkelijke proportionaliteitstoets, zoals vereist in artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan zij dienstig betogen dat niet onderzocht werd welke concrete gevolgen de verwijdering heeft voor haar partner, noch dat het element dat mevrouw H.P. lijdt aan MS niet werd onderzocht, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het schrijven van de raadsman met de verklaring van mevrouw H.P. dat zij haar partner in België nodig heeft gezien de vaststellingen van MS die bij haar werden gedaan en hieromtrent, in het licht van de concrete gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij voor mevrouw H.P., wordt gemotiveerd dat mevrouw over een verblijfsrecht beschikt waardoor zij de mogelijkheid heeft om terug te vallen op mogelijke steun in België, alsook dat de verzoekende partij zich na haar terugkeer in Polen in regel kan stellen om haar partner in België te vervoegen.

Waar de verzoekende partij stelt dat mevrouw H.P. in toenemende mate afhankelijk is van haar dagelijkse steun, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die zij geenszins staft met enig stuk. In dit kader wijst de Raad er nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat mevrouw H.P. in het verleden reeds werd geholpen door haar mama en vier zussen (administratief dossier stuk nr. 9, NEU ontslagbrief van UZA van 27 september 2024). De verzoekende partij toont niet aan dat mevrouw H.P., gedurende de tijd die zij nodig heeft om zich in regel te stellen om haar partner in België te vervoegen, niet langer of opnieuw kan genieten van de steun van deze familieleden.

De verzoekende partij betoogt nog dat niet werd onderzocht of het gezinsleven daadwerkelijk elders kan worden uitgeoefend, doch haalt geen elementen aan waaruit zou blijken dat dit niet mogelijk zou zijn, zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen en ten onrechte zou hebben gesteld *“Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.”* Bovendien gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij er ook op heeft gewezen dat het de verzoekende partij vrijstaat *“om zich na zijn terugkeer naar Polen in regel te stellen om zijn partner in België te vervoegen”*.

5.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest blijkt niet.

Nu met het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner wel degelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissing en de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn, blijkt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en/of van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin.

5.10. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt voorts onderzocht in het licht van artikel 6, §2 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing overwegend steunt op de correctionele veroordeling, uitgesproken op 1 april 2026. Zij betoogt dat uit de gegevens waarover zij beschikt blijkt dat tegen het oorspronkelijk verstekvonnis hoger beroep werd ingesteld en dat de strafzaak nog verder dient behandeld te worden op 17 september 2026, dat voor zover de strafprocedure nog niet definitief werd afgesloten, de verwerende partij hiermee rekening diende te houden. De verzoekende partij stelt dat het vermoeden van onschuld er zich tegen verzet dat een overheid haar behandelt alsof haar schuld definitief vaststaat terwijl de strafprocedure nog niet definitief beslecht werd, dat minstens de verwerende partij had dienen na te gaan welke procedurele stand van zaken de strafprocedure kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat enig onderzoek werd verricht naar de eventuele schorsende of devolutieve werking van de nog hangende rechtsmiddelen, noch naar de vraag of de strafrechtelijke beoordeling reeds definitief was geworden. Zij wijst erop dat uitgegaan werd van een definitief vaststaande schuld zonder verder onderzoek.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat tegen het oorspronkelijk verstekvonnis hoger beroep werd ingesteld en dat de strafzaak nog verder dient behandeld te worden op 17 september 2026. Het is wel degelijk zo dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend, doch tegen het vonnis van 18 februari 2026. Bij vonnis van 1 april 2026 werd de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, op tegenspraak ten aanzien van haar, tot onder meer een gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 6 maanden met uitstel voor 3 jaar, voor opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden en belaging (administratief dossier, stuk nr. 22). Deze informatie is beschikbaar in het administratief dossier alsook de vermelding van de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij berust in het vonnis (administratief dossier, stuk nr. 9), zodat niet blijkt dat de verwerende partij rekening houdend met de procedurele stand van zaken onterecht heeft gesteld dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt *“aan slagen en verondingen, opzettelijke slagen, belaging, feiten waarvoor hij op 01.04.2026 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 6 maanden met uitstel voor 3 jaar”*.

Het betoog van de verzoekende partij dat uitgaat van een nog lopende strafprocedure is aldus, gelet op het feit dat niet blijkt dat er nog een hoger beroep tegen het oorspronkelijk verstekvonnis hangend is en ook niet dat de strafzaak nog verder dient behandeld te worden, niet dienstig.

Een schending van artikel 6, §2 van het EVRM blijkt niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin.

5.11. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt verder onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij betoogt dat zij Oekraïens onderdaan is en over een geldige Poolse verblijfstitel beschikt in het kader van tijdelijke bescherming die aan Oekraïense onderdanen werd verleend naar aanleiding van de oorlog in Oekraïne, dat zij een Oekraïens onderdaan is van "*militaire leeftijd*" en dat, hoewel zij momenteel beschikt over een Poolse verblijfstitel, dient te worden vastgesteld dat binnen de Europese Unie, en meer bepaald ook binnen Polen, steeds vaker wordt gedebatteerd over een beperking van deze beschermingsregeling voor Oekraïense mannen van militaire leeftijd, dat zij zich in een bijzonder precaire en onzekere rechtspositie bevindt. Verzoeker stelt ook dat zij gerechtigd was om op basis van deze verblijfstitel legaal in Polen te verblijven en zich overeenkomstig de toepasselijke Schengenregels binnen de Schengenzone te verplaatsen, dat de verwerende partij zelf verwijst naar Polen als bestemming van verwijdering, doch dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat daadwerkelijk werd onderzocht welke verblijfsrechten zij in Polen geniet, welke rechtspositie zij aldaar bezit en welke gevolgen deze status heeft voor de beoordeling van haar situatie. Zij vervolgt dat evenmin wordt onderzocht in welke mate zij, als begunstigde van tijdelijke bescherming wegens de oorlog in Oekraïne, een specifieke beschermingsstatus geniet binnen de Europese Unie, dat door deze essentiële elementen volledig buiten beschouwing te laten, de verwerende partij haar beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en ontoereikend gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit zou blijken dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Polen een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij heeft aldus wel degelijk in dit licht een onderzoek gevoerd naar de gevolgen van een verwijdering naar Polen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in dit kader ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er een risico bestaat dat zij onmenselijke of vernederende behandelingen zal ondergaan bij een terugkeer naar Polen.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar Polen te staven.

Betreffende het onderzoek naar onrechtstreeks refoulement, doordat het land waarnaar de verzoekende partij terug dient te keren haar alsnog naar haar land van herkomst zou kunnen terugleiden, stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft gesteld dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Polen en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals zij zelf ook aangeeft in het verzoekschrift, beschikt over een geldige verblijfskaart in Polen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij over een geldige Poolse verblijfstitel beschikt in het kader van tijdelijke bescherming die aan Oekraïense onderdanen werd verleend naar aanleiding van de oorlog in Oekraïne.

Zij beperkt zich echter tot de loutere bewering dat binnen de Europese Unie, en meer bepaald ook binnen Polen, steeds vaker wordt gedebatteerd over een beperking van deze beschermingsregeling voor Oekraïense mannen van militaire leeftijd en dat zij zich in een bijzonder precaire en onzekere rechtspositie bevindt daar zij een Oekraïens onderdaan is van militaire leeftijd. Zij legt hiertoe geen bewijsstukken voor. Bovendien kan uit een louter debat in Polen geen ernstig risico op refoulement worden afgeleid, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

De verzoekende partij verduidelijkt verder niet waarom, nu de verwerende partij heeft gesteld dat zij dient terug te keren naar Polen en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij beschikt over een geldige verblijfskaart in Polen, de verwerende partij gehouden was haar individuele situatie verder te onderzoeken en te onderzoeken welke verblijfsrechten zij in Polen geniet, welke rechtspositie zij aldaar bezit, welke gevolgen deze status heeft voor de beoordeling van haar situatie, in welke mate zij een specifieke

beschermingsstatus geniet binnen de Europese Unie en welke concrete waarborgen zij nog geniet in Polen, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet dat er in dit kader relevante elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of dat na onderzoek van de door haar aangehaalde elementen, gegevens aan het licht zouden komen die afbreuk doen aan de bestreden beslissing en de motieven ervan of die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt nog in haar conclusie dat de verwerende partij nagelaten heeft te onderzoeken of de bescherming in Polen in de toekomst behouden blijft en welke gevolgen een eventuele beëindiging van deze bescherming voor haar zou hebben, doch verduidelijkt geenszins waarom de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn. Er liggen ook geen indicaties voor, en de verzoekende partij brengt deze ook niet aan, dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij bij terugkeer naar Polen (zonder meer) zal worden beëindigd.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het voorliggen van een geldige verblijfskaart in Polen *in casu* niet afdoende is om te stellen dat er geen risico blijkt op een onrechtstreeks refoulement en aldus geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Polen.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden of waaromtrent zij had dienen te motiveren.

Daar de verzoekende partij een risico op indirect refoulement niet aantoont, is haar betoog over het gewapend conflict in Oekraïne en haar betoog dat niet kan worden uitgesloten dat zij geconfronteerd wordt met mobilisatieverplichtingen en de risico's die daarmee gepaard gaan, dat de verwerende partij dit niet onderzocht heeft, noch in haar besluitvorming betrokken, noch enig onderzoek heeft verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat hoewel de verwerende partij kennis had van haar specifieke situatie nergens uit blijkt dat werd onderzocht welke concrete gevolgen een verwijdering voor haar kan hebben, noch welke risico's verbonden zijn aan haar statuut als Oekraïens man van militaire leeftijd, en dat de verwerende partij niet enig concreet onderzoek heeft verricht naar de eventuele impact van het aanhoudende gewapende conflict in Oekraïne op haar persoonlijke situatie niet dienstig.

5.12. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief is, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Er blijkt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM.

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij met voorgaand betoog niet, en ziet de Raad niet in, op welke wijze artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is, zodat ook een schending van voormelde bepaling niet wordt aannemelijk gemaakt.

5.13. Waar de verzoekende partij betoogt dat bij een individuele beoordeling rekening moet worden gehouden met alle relevante elementen zoals haar leeftijd, gezondheid en sociale situatie, verduidelijkt zij geenszins dat er in haar geval elementen aanwezig zijn die relevant zijn voor het nemen van de bestreden beslissing of voor een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in dit kader geen rekening heeft gehouden, noch dat voormelde bepalingen zijn geschonden.

5.14. De verzoekende partij betoogt nog dat zij niet de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door haar eigen toedoen en voordien in het Rijk geen enkel bevel heeft gehad om het grondgebied te verlaten. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij wordt tegengeworpen dat zij de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door haar eigen toedoen en voordien in het Rijk een bevel heeft gehad om het grondgebied te verlaten.

Zij verduidelijkt voorts niet door te wijzen op het feit dat de bestreden beslissing vertrekt vanuit een benadering in termen van openbare orde en onttrekkingsgevaar, waarom de verwerende partij deze voornoemde feiten die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie diende te onderzoeken en/of te betrekken in haar beoordeling.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat de verwerende partij wel degelijk op grond van een risico op onderduiken en/of op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, ook indien de verzoekende partij niet de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of deze maatregel niet onmogelijk heeft gemaakt door haar eigen toedoen en zij voordien in het Rijk geen enkel bevel heeft gehad om het grondgebied te verlaten.

5.15. Waar de verzoekende partij in haar conclusie stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom zij actueel een werkelijk, voldoende ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar de correctionele veroordeling zonder concreet aan te tonen waarom zij op heden nog een actuele bedreiging voor de openbare orde zou uitmaken, dat de vereiste individuele beoordeling ontbreekt, kan zij niet gevolgd worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar de correctionele veroordeling, doch dat zij ook gewezen heeft op de aard en de ernst van de feiten, de strafmaat, het feit dat de verzoekende partij meermaals de genaamde H.P. heeft belaagd alsook haar opzettelijke slagen en verwondingen heeft toegebracht en dat de feiten getuigen van een agressieve ingesteldheid en een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van haar partner. Uit deze overwegingen wordt afgeleid dat gezien de ernst van de feiten de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Hieruit blijkt wel degelijk een individuele beoordeling en concreet waarom de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij heden nog een actuele dreiging voor de openbare orde zou uitmaken. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling met bepaalde relevante elementen in dit licht ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

5.16. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar conclusie.

5.17. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat waar de verzoekende partij een betoog voert in het kader van de vrijheidsberovende maatregel dit betoog niet dienstig is, gelet op het gestelde in punt 3.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet aantoont waarom een minder ingrijpende maatregel onvoldoende zou zijn geweest, verduidelijkt zij geenszins op welke grond de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn.

5.18. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, noch dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde haar gekende en relevante gegevens geen rekening heeft gehouden en dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

5.19. Een schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.20. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER